

[Ivar Nørgaard.]

blindebuk med vore nordiske venner, hvis vi giver dem indtryk af, at det overhovedet kan komme på tale at slutte nogen aftale, så længe muligheden for en udvidelse af fællesmarkedet har den aktualitet, vi må regne med i dag.“

Hvad siger da statsministeren om den aktualitet, sådanne muligheder har i dag? I statsministerens åbningstale hedder det sp. 23, at det må

„dog erkendes, at langvarige og vanskelige forhandlinger kan blive nødvendige, hvis en udvidelse af fællesmarkedet skal blive til virkelighed.“

Vi står altså her over for en erkendelse fra landets statsminister af, at det kan blive langvarige og vanskelige forhandlinger, der er nødvendige, hvis en udvidelse af fællesmarkedet skal blive virkelighed, og en udtalelse fra venstres landsmøde om, at så længe der er forhandlingsmuligheder, så kan vi ikke indgå en bindende aftale om toldunionen med de øvrige nordiske lande. Det kan da ikke andet end føre til tvivl om, hvilken stilling regeringen i virkeligheden har til dette spørgsmål, og jeg vil derfor gerne spørge markedsministeren: betyder det rent faktisk, at markedsministeren ikke på nuværende tidspunkt arbejder for, at regeringen skal foreslå folketinget at træffe en beslutning om dannelsen af en nordisk toldunion i dette folketingsår?

Efter markedsministerens egen fremstilling af, hvordan forhandlingerne vil gå med fællesmarkedet, kunne man endog tilføje: i de næste tre folketingsår? For markedsministeren har givet udtryk for, at han forventer ikke, der bliver tale om nogen optagelse af de ansøgende lande før efter det engelske valg, hvad jeg er helt enig med markedsministeren i. Men hvis det virkelig er det, man i dag anser for de realistiske muligheder, så er det jo ensbetydende med, at markedsministeren har afskåret den danske regering og dermed det danske folketing, hvis man skal følge venstres resolution, fra at indgå aftaler, fra at træffe beslutninger her i salen.

Man kunne så stille det modsprogsproblem: hvis nu markedsministeren lader sig overtale af sin statsminister til alligevel at indgå en aftale i denne folketingssamling, betyder det så, at markedsministeren dermed har

erklæret over for fællesmarkedslandene, at nu er vi ikke mere ansøgere, for nu er forhandlingsmulighederne udtømt? Sådant må man jo også skulle læse den resolution, man fra partiet venstre har vedtaget på landsmødet.

Jeg synes, at de herrer ministre kunne gavne dette ting og klare forholdene for den danske befolkning, hvis man i denne debat giver klart svar på de her stillede spørgsmål.

Høge Nielsen: Som allerede nævnt af mit partis ordfører holdt statsministeren en ny åbningstale eller en supplerende åbningstale i TV tirsdag aften. Ifølge det stenografiske referat af TV-krydsilden, som jeg er i besiddelse af, udtalte statsministeren om boligsikringen bl. a. følgende:

„Statsministeren ville ikke give tilsagn om at regulere boligsikringen i opadgående retning.“

Statsministeren ville altså ikke medvirke til at stoppe den udhuling, der i øjeblikket foregår af vor boligsikring. Statsministeren udtalte videre, at det var muligt, boligsikringen skulle reguleres i nedadgående retning. Det kom an på andre drøftelser. Statsministeren mente i øvrigt, at rentesikringen skulle afvikles, men man var villig til at se på boligsikringen i sammenhæng med rentesikringen og de andre sider. Disse andre drøftelser og disse andre sider af vort boligproblem, hvad er det? Det hørte vi ikke noget om i TV, og det står der ikke noget om i åbningstalen, hverken i den skriftlige eller i den mundtlige del.

Det er min opfattelse, at folketinget må kræve et svar på disse lidt kryptiske udtalelser om vigtige dele af vor boligpolitik. Jeg tror, at der er tusinder af unge familier, der i tiltro til boligsikringen er flyttet ud i det nye og meget kostbare boligbyggeri. Disse tusinder af unge familier ser i dag efter statsministerens udtalelser deres fremtid i møde med bange anelser. De boligselskaber, de private bygherrer, der planlægger kommende års boligbyggeri, ved ikke, hvor de står efter de udtalelser, statsministeren har fremsat i TV.

Vi vedtog — i enighed — en saneringslov i sidste samling. Her forudså vi, at der skal saneres mellem 3.000 og 4.000 boliger årligt. Vi byggede saneringsselskaber op, der både skulle sørge for sanering og genhusning,